

mer til – og det vil jeg da altså godt henlede ministerens opmærksomhed på – er at se på, om man ikke skal opgive selve den del af konceptet og køre på et moderne fuldautomatisk tog, førerløst, altså fuldautomatisk, men med en kvalificeret person, som altid kan sørge for det. Så kan vi lave et sikkerhedsniveau, som er acceptabelt og forståeligt.

Jeg tror også – nu er vi ovre i at tro – at hvis det f.eks. er Siemens, der går ind i det, nu ved jeg ikke, om det er Siemens, der skal overtage det, eller hvem det er, men hvis Siemens går ind, så overtager de i hvert fald ikke den model der. De har udviklet de der tog, men i en anden sammenhæng. Det vil sige, man kan ikke bare gå ind og tage det der og så putte det over i Ansaldo tog.

Når jeg siger det der med 2005, og jeg er altså lidt resistent over for giftighederne, så derfor tager vi det nu roligt i en stille samtale, er jeg faktisk ved at mene, at det er en optimistisk forudsigtelse. Det er en optimistisk forudsigtelse, jeg kommer med her, og det er jo lidt interessant at få den ført til bogs. Jeg vil så sige, at er der noget, jeg virkelig ikke håber på, så er det, jeg får ret i, at det var optimistisk, og jeg håber endda på, at ministeren får ret i, at det var for pessimistisk. Men ministeren skal prøve at lægge mærke til, hvor mange usikkerhedsmomenter der er i det vidensgrundlag, man har præsenteret for ministeren, hvor mange usikkerhedsmomenter der er, og det er alle dem, som nu skal klappe, de skal klappe alle sammen, der er ikke én af dem, der må svigte. Der skal altså virkelig ske et lille mirakel på mirakel på mirakel på mirakel, for at det her går godt.

Det er på den baggrund, at jeg har været forbløffet over, at forligspartierne bortset fra De Konservative har været så trygge ved forløbet, for jeg ved, det trods alt er informerede mennesker, der følger det her. Jeg ville være dybt bekymret.

Det sidste, jeg så vil spørge ministeren om, er: Kan vi ikke få løfte om her, at der ikke er noget frækt i, at vi i Folketinget prøver at følge med i sagen, altså at den ikke er forbeholdt forligspartierne? I hvert fald hr. Heiselberg mente lidt, at nu skulle vi ikke have alt det der offentlighed ind i sagen. Jeg vil bede ministeren sige, at selvfølgelig er Folketinget en fuldstændig berettiget part til at følge med i, hvad der foregår, og at man ikke på nogen måde kunne tænke sig at blive andet end måske lidt besværet og træt og åh nej, ikke igen, men alligevel dybest set er

taknemmelig over, at det her følges med interesse, sådan at befolkningen kan se, hvad det er, den i sidste ende skal betale til, og hvem der har taget ansvaret, idet jeg går ud fra, at ministeren ikke mener, at det er betimeligt at flygte fra ansvaret.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg synes, det er ærgerligt, at vi ikke har haft lejlighed til at høre fru Margrete Auken i dag forklare, hvorfor det ikke er gået så galt, som fru Margrete Auken jo ellers påstod at det ville komme til at gå på Nørreport. Vi har jo hørt mange domme afsagt af fru Margrete Auken. Men hvorfor kom det ikke til at gå så galt, som fru Margrete Auken forsøgte at bilde hele den danske befolkning ind?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Altså hr. Heiselbergs hoved ved jeg ikke fejler noget, men ørerne sidder på hovedet, og der er jo noget, der tyder på, at de i hvert fald fejler noget. Nu har jeg, jeg tror tre gange ligesom hr. Melchior været oppe at sige, at der selvfølgelig ikke var nogen af os, der håbede, at det skulle gå galt. Det kaos, vi frygtede, er ikke kommet – og tak for det. Dem, vi først og fremmest kan takke, er DSB.

Jeg tror ikke, hr. Heiselberg har været på Nørreport, det ville da overraske mig, men hvis man ser det, kommer man ikke og siger, at det her ligner noget lykkeligt. Jeg tror altså nok, at hr. Heiselberg, hvis han var der, ville sige, at det gør det ikke. Det er ikke noget rart sted at være, og det skal stå på i 3 år.

Så kan jeg ikke forstå, at hr. Heiselberg ikke bare glæder sig med mig over, at DSB faktisk har været i stand til at undgå kaos og sammen med mig i øvrigt så også beder om, at vi kan blive fri for musikken, som ikke generer hr. Heiselberg, fordi han ikke kommer der. Som jeg har sagt, er det fint, og jeg er meget, meget taknemmelig over, at det ikke blev det kaos, vi frygtede. Det andet vidste vi ville komme, det er kommet, og det er blevet så dødssygt, som vi havde forestillet os.

Slutløsningen er bestemt heller ikke rar, og vi ender altså – det ved hr. Heiselberg også godt – i et hul henne på regionaltoget, og jeg sagde jo engang, at to trafikpolitiske ordførere kunne ikke passere hinanden på den der trappe, der